

ПОСЛЕДНОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ КЪМ ЗЕМЯТА

ЕДИН НОВ СВЕТОВЕН РЕД ИДВА!

- Световните лидери го желаят
- Той има голяма поддръжка
- Предсказан е преди 2000 години
- Почти е дошъл
- Той ще обхване света

“Това е една голяма идея, един нов световен ред, където различните нации са привлечени заедно от обща кауза... Само Съединените щати имат морални предпоставки и средства, за да я подкрепят.” Джордж Буш, Адрес към Обединените щати, Los Angeles Times 18 февруари 1991 г.

“Под смелото водачество на папа Йоан Павел II държавата Ватикана е възприела своето законно място в света като един международен глас. Единствено правилното е да покажем почитта на страната ни към Ватикана чрез дипломатическото му признаване като държава на света.” Дан Куел, Призив към Сената на САЩ, 22 септември 1983 г.

“Папа Йоан Павел II твърди, че хората не биха имали сигурна надежда за създаване на една жизнена геополитическа система, ако тя не се основава на християнството на Римокатолицизма.” М. Мартин, Keys of This Blood, стр. 492.

“Обединените нации – лидерите на Съвета за сигурност на нациите бяха

“Желаем или не, готови или не, ние всички сме включени в едно всеобщо неудържимо глобално състезание в три направления (изпълнителна, законодателна и съдебна власт б.п.). Повечето от нас не са състезатели. Ние сме обаче заложници. Защото състезанието се състои в това, кой ще установи първата световна система на управление, която иначе винаги е съществувала в националните общества. Състезанието е всеобщо, защото сега, когато е вече започнало, не може да бъде върнато назад или отхвърлено.” Малахи Мартин, йезуит и член на Обществото на Ватикана, Keys of This Blood стр. 15.

днес в Ню Йорк на своята първа среща, готови да поставят Обединените нации в центъра на един нов световен ред и да създадат една нова политика на миротворство и контрол на въоръженията...

“Събранието на 15-те от Съвета за сигурност на нациите отбеляза за първи път от създаването на световната организация през 1945 г., че Съветът

(най-мощното тяло на Обединените нации) се свиква на най-високо равнище.” Birmingham News, 31 януари 1992 г.

“Онези от нас, които са под 70 годишна възраст ще видят изградена поне основната структура на новото световно управление. Онези от нас, които са под 40 годишна възраст сигурно ще живеят под контрола на това управление и неговите три

- Как да избегнем да станем жертва
- Неговият внезапен и пълен колапс е предсказан
- Той е подходящ за времето
- Действителният нов ред

власти: законодателна, изпълнителна и съдебна. И трите конкурентни власти говорят (все повече с всеки изминат ден) за този нов световен ред, не като нещо периферно и отдалечено във времето, а като нещо неизбежно.” М. Мартин, Keys of This Blood, стр.15-16.

Мечтата за ред. Като много революционни идеи, идеята за Обединена Европа не е нова, а стара и подновена. Мечтата за ред и единство, някога въплътена в Рим от цезарите, просъществува през Средните векове (период наречен по-точно векове на мрак) не само в рамките на Римокатолическата църква, но и в Свещената Римска империя.” Time 6 октомври 1961 г.

“Онова, което е изработено в договора на Общия пазар в Рим е една напълно инте-грирана, напълно центра-лизирана, напълно пряка, напълно контролирана нова бюрокрация, която очевидно се опитва да възстанови икономическата структура на Свещената римска империя.” Christian Science Monitor, 1962

ЩЕ УПРАВЛЯВА ЛИ РИМ СВЕТА ОТНОВО?

Целта на тази студия е не да се противопостави на отделни личности, а да се обърне към историята и библейското предсказание за бъдещето на Католическата система и религия.

Смъртоносен компромис

Апостол Павел в своето Второ послание към солунците предсказва голямата измяна, която би довела установената папска власт. Той обявява, че денят на Христос не ще дойде, “докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи (като Бог) в Божия храм и представя себе си за Бог”. И по нататък апостол Павел предупреждава своите братя и сестри, че “тайната на беззаконието вече действа.” (2Солун. 2:3-4,7). Даже в тези ранни дни той видя грешките, проникващи в църквата, които биха подготвили пътя за разгръщане на папството.

Малко по малко, отначало прикрито и кротко, а след това пооткрито, когато папството набра сили и спечели контрол над съзнанието на хората, “тайната на беззаконието” разгръща своето измамливо и богохулно дело. Почти незабележимо обичаите на езичество в намериха своя път в християнската църква. Духът на компромиса и конформизма беше ограничен за известно време, когато църквата понасяше свирепите преследвания от езичеството. Но когато преследванията се прекратиха и християнството навлезе в дворовете и дворците на кралете, то изостави смирената простота

на Христос и Неговите апостоли, за да ги замени с разкоша и гордостта на езическите свещенослужители и управници, и на мястото на изискванията на Бога християнството постави човешките теории и традиции. Формалното (т.е. само на думи) покръстване на император Константин в ранните години на четвъртото столетие, предизвика голяма радост; и светът под булото на справедливостта навлизаше в църквата. Сега поквареността бързо прогресираще. Езичеството, докато изглеждаше победено, всъщност ставаше победител. Неговият дух контролираще църквата. Неговите доктрини, церемонии и суеверия бяха вградени във вярата и богослужението на мнимите последователи на Христос.

Човекът на греха

Този компромис между езичеството и християнството доведе до разгръщането на “човека на греха”, предсказан в пророчеството като противопоставящ се и превъзнасящ себе си над Бога.

Този гигантска система на фалшива религия е един шедевър на властта на Сатана – един паметник на неговите усилия да седне на трона, за да управлява земята според своите желания. Сатана някога се стремеше да подтикне Христос към компромис. Той дойде при Божия Син в пустинята на изкушението и Му показа всички царства на света и славата, която биха му донесли, предлагайки Му ги, ако Той признае върховенството на княза на тъмнината. Христос укори наглия изкушител и го принуди да си отиде. Но Сатана срещна по-голям успех при човека, предлагайки му същите изкушения. Църквата беше доведена до положение да търси благосклонността и подкрепата на великите мъже на земята, за да си осигури световни печалби и

Църквата Свети Петър в Рим

почит; и, отхвърляйки по този начин Христос, тя беше накарана да засвидетелства вярност на представителя на Сатана – епископа на Рим.

Основата на заблудата

Една от водещите доктрини на католицизма е, че видимата глава на вселенската църква на Христос е папата, облечен с върховна власт над владци и пастори по всички части на света. Нещо повече, на папата са дадени

“На тази земя ние заемаме мястото на **Всемогъщия Бог**”.

Папа Лъв XIII в едно папско послание от 20 юни 1894 г.

самите титли на Божеството. Той беше титулуван “Господ Бог папата” и беше обявен за непогрешим. Той изисква почит от всички хора. Същата претенция, предявена от Сатана в пустинята на изкушението, все още се предявява от него чрез църквата в Рим и много нейни членове са готови да му окажат почит.

Но онези, които се страхуват и почитат Бога, посрещат тази претенция за дадено от небето наместничество, както Христос посрещна настоятелните молби от лукавия враг: “На Господа, твоя Бог, да се покланяш и само на Него да служиш.” (Лука 4:8).

Бог никога в словото Си не е правил намек, че назначава някой човек като глава на

църквата. Доктрината за папското върховенство пряко се противопоставя на учението на Светото писание. Папата не може да има никаква власт над Христовата църква, освен чрез узурпиране.

Католиците упорито обвиняваха протестантите в ерес и преднамерено отделяне от истинската църква. Но тези обвинения са приложими по-скоро спрямо самите тях. **Те са тези, които сваляха знамето на Христос и се отделиха от “вярата, която веднъж завинаги беше предадена на светиите” (Юда 3 стих).**

Детектор на заблудата

Сатана знаеше много добре, че Светото писание би позволило на хората да разберат неговите измами и да се противопоставят на неговата власт. Словото бе онова, чрез което и Спасителят на света беше устоял на неговите атаки. На всяко нападение Христос противопоставяше щита на вечната истина, казвайки: “Писано е”. Той се противопоставяше на всяко внушение на врага с мъдростта и силата на словото. За да може Сатана да поддържа своето влияние върху хората и да установи властта на папския узурпатор, той трябва да държи хората в невежество по отношение на Светото писание.

Библията би извисила Бога и би поставила определени хора на тяхното истинско място;

За да разберете накъде води папството, погледнете неговата минала история

следователно нейните свещени истини трябва да бъдат скрити и потискани. Тази логика беше възприета от църквата в Рим. Разпространението на Библията беше забранено стотици години. На хората беше забранено да я четат или да я имат в домовете си и безпринципните свещенослужители и прелати интерпретираха нейното учение, за да потвърждават своите права. По този начин папата дойде, за да бъде общопризнат почти като заместник на Бог на земята, надарен с власт над църквата и държавата. □

Преклонение пред езичеството

Отстранявайки детектора на заблудата Сатана можеше да действа по своя воля. Пророчеството беше обявило, че папството “ще замисли да промени времена и закони” (Дан. 7:25). Тази работа беше предприета не след дълго време. За да си позволи по-лесно приемане на християнството от езичеството, християнското богослужение прие преклонението пред идоли и обожаването на образи и реликви постепенно навлезе в християнската църква. Постановление на един главен църковен съвет утвърди най-накрая тази система на идолопоклонство. За да довърши своето светотатствено дело, Рим си позволи да заличи втората заповед от закона на Господа Бога, която забранява преклонението пред образи. За да се запази общият брой на заповедите, обаче, Рим раздели десетата Божия заповед.

Компромисът продължава

Духът на отстъпничеството пред езичеството откри пътя за

БОЖИЯТ ЗАКОН

1. Да нямаш други богове, освен Мен.
2. Не си прави кумир или каквото и да било подобие на нещо, което е на небето горе или което е на земята долу или което е във водата под земята; да не им се покланяш, нито да им служиш, защото аз Господ Твоят Бог съм Бог ревнител, който въздавам вината на бащите върху синовете до третото и четвъртото поколение на онези, които Ме мразят, а оказвам милост към хиляди поколения на онези, които Ме любят и спазват Моите заповеди.
3. Да не изговаряш напразно името на Господа Своя Бог, защото Господ няма да остави ненаказан онези, който изговаря напразно името Му.
4. Помни съботния ден, за да го освещаваш. Шест дни да работиш и да вършиш всичките си работи, а седмия ден е събота на Господа, твоя Бог. Да не вършиш в него никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито дъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът ти, който е вътре в портите ти; защото в шест дни Господ направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива. Затова Господ благослови съботния ден и го освети.
5. Почитай баща си и майка си, за да се продължат дните ти на земята, която Господ, твоят Бог, ти дава.
6. Не убивай.
7. Не прелюбодействай.
8. Не кради.
9. Не свидетелствай лъжливо против ближния си.
10. Не пожелавай къщата на ближния си, не пожелавай жената на ближния си, нито слугата му, нито слугинята му, нито вола му, нито магарето му, нито каквото и да било нещо, което на ближния ти.

по-нататъшно незачитане на небесната власт. Действайки чрез непосветените лидери на църквата, Сатана се намеси и в четвъртата Божия заповед и се опита да отстрани древния съботен ден (Sabbath), който Бог беше благословил и осветил (Битие 2:2-3). На негово място Сатана имаше намерение да издигне празник, спазван от езичниците, като ден на почитта към слънцето (неделята). Отначало тази промяна не беше изявявана открито. В първите столетия истинският съботен ден (Sabbath) беше спазван от всички християни. Те бяха ревниви в почитта си към Бога и явяваха, че Неговият закон е неотменим и усърдно спазваха светостта на неговото указание. Но Сатана действаше с голямо коварство чрез своите агенти, за да осъществи своето намерение. За да може вниманието на хората да бъде привлечено към неделния ден, той беше обявен като празник на възкресението на Христос. Религиозните служби бяха провеждани през този ден, който се приемаше и като ден за почивка. Съботният ден (Sabbath) все още беше спазван като свещен. За да подготви пътя на

деянието, което беше замислил да изпълни, Сатана позволи на евреите (още преди идването на Христос) през истинския съботен ден да извършват най-тежката работа, превръщайки съблюдаването Му в бреме. Възползвайки се от фалшивата представа, която беше преднамерено създадено за този ден, Сатана отправи презрение към неговото спазване, представяйки го за еврейски обичай. Докато християните продължаваха да почитат съботата като един радостен празник, Сатана ги подвеждаше да показват омразата си към юдаизма, чрез обявяване на истинския съботен ден като ден на печал и постене. □

Дръзката промяна

В ранните години на четвъртото столетие император Константин издаде декрет, в който обяви неделята като всенароден празник в цялата Римска империя. Денят на слънцето беше почитан от неговите поданици езичници и християни. Това беше политика

БОЖИЯТ ЗАКОН

КАКТО Е ПРОМЕНЕН ОТ ЧОВЕКА

1. Аз Съм Господ, твоят Бог. Да нямаш други богове освен Мене. (втората заповед е била отстранена.)
2. (въсъщност III) Да не вземаш Божието име напразно.
3. (IV) Помни да освещаваш неделния ден. (съботната заповед е била коренно променена!)
4. (V) Почитай баща и майка си.
5. (VI) Не убивай.
6. (VII) Не прелюбодействай.
7. (VIII) Не кради.
8. (IX) Не свидетелствай лъжливо против ближния си.
9. (въсъщност X – първа част) Не пожелавай жената на ближния си.
10. (въсъщност X – втора част) Не пожелавай имотите на ближния си.

на императора, която целеше да обедини конфликтните интереси на езичеството и християнството. Той беше принуден от епископите да направи това; а те бяха вдъхновени от амбиция и жажда за власт, забелязвайки, че, ако един и същи ден се спазва от християни и езичници, приемането на християнството ще бъде подпомогнато, което ще увеличи властта и славата на църквата. Но докато много християни, боящи се от Бога, бяха принуждавани да гледат на неделята като на свещена, те все още продължаваха да почитат истинската събота (Sabbath) като свят ден на Господа, като по този начин се подчиняваха на четвъртата Божия заповед. Главният измамник не беше

“Неделята е католическо учредяване и неговото спазване може да бъде защитено само от католическите закони... В Светото писание от начало до край няма нито един пасаж, който да узаконява прехвърлянето на всенародно-то седмично богослужение от последния ден на седмицата върху първия”. Католическа преса, Сидней, Австралия, август 1900 г.

В първите столетия истинската събота беше спазвана от всички християни.

“За това, че Римската църква е проляла невинна кръв колкото никоя друга институция съществувала на земята, не се съмнява никой протестант, който има компетентни познания по история... Не е възможно да се получи пълна представа за нейните многобройни жертви”.
W. E. N. Lecky, История на възнесението и влияние на духа на рационализма в Европа, том 2 стр. 32 издание 1910 г. “Преценяват се средно 40 000 религиозни убийства всяка година от съществуването на папството”.
Sohn Dowlang История на римокатолицизма, стр. 541-542

довършил своето дело. Той беше непоко-лебим да обедини християнския свят под своето знаме и да упражни властта си чрез свой заместник, гордия “първосвещеник”, който претендираше да е представител на Христос.

Чрез полупокръстени езици, амбициозни прелати и любящи света свещенослужители, той изпълняваше своята цел. От време навреме бяха провеждани разширени църковни събори, в които сановниците на църквата бяха свиквани от цял свят. На почти всеки събор истинската събота (Sabbath), която Бог беше узаконил, беше постепенно подтискана, докато неделята

беше съответно въздигната. По този начин празникът на езичниците най-накрая беше признат като божествен закон, докато Библейската истинска събота беше обявена като реликва от юдаизма, а нейните почитатели бяха прокълнати.

Отстраняване печата на Създателя

Големият отстъпник беше успял да извиси себе си “над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение” (2 послание към Солунците 2:4).

Той се беше осмелил да промени единственото указание на божествения закон, което непогрешимо посочва на цялото човечество истината и живия Бог.

В четвъртата заповед Бог се разкрива като Създател на небесата и земята, чрез което се отличава от всички фалшиви богове. Седмият ден беше осветен дато ден за почивка на човека в памет на делото на Създателя. Той беше замислен да съхрани живия Бог завинаги в съзнанието на хората като източника на съществуване и обект на почит и преклонение.

Сатана се стреми да отклони хората от тяхната преданост и покорство към Бога и Неговия закон; следователно той отправя своите усилия особено срещу тази заповед, която посочва Бога като Създател.

Протестантите сега настояват, че възкресението на Христос в неделя прави този ден истинска християнска събота (Sabbath). Липсва, обаче, доказателство в Светото писание за такова нещо. Такава почит на деня не беше дадена от Христос или Неговите апостоли.

От езическия до папския Рим

През шестото столетие папството беше здраво установено. Неговият властнически престол беше утвърден в имперския град и владиката на Рим беше обявил, че е глава на цялата църква. На езичеството беше дадено място в папството. Змеят беше дал на змия “силата си, престола си и голяма власт” (Откровение 13:2). И сега започнаха 1260-те години на папското

подтисничество, предсказано в пророчествата на Даниил и Откровението на Йоан. (Даниил 7:25; Откровение 13:5-7).

Християните бяха принудени или да се обединят, или да приемат папските церемонии и богослужения, или да похабят живота си в подземните затвори, или да понесат смъртта чрез изтезания, тежък труд или отсичане на главата. Сега бяха изпълнени думите на Христос:

“И ще бъдете предадени и даже от родители и братя, от роднини и приятели; и ще умъртвят някои от вас. И ще бъдете мразени от всички поради Моето име” (Лука 21:16-17). Преследването на правоверните започна с голяма ярост, както никога преди, и светът стана едно огромно бойно поле. За стотици години църквата на Христос намираще убежище в уединение и мрак. Така каза пророкът: “И жената побягна в пустинята, където имаше място пригответо от Бога, за да я хранят там двеста и шестдесет дни” (Откровение 12:6). □

Вековете на мрак започват

Домогването на Римската църква до властта отбеляза началото на вековете на мрак. С увеличаването на властта, тъмнината се задълбочава. Вярата (истинският фундамент на вярата) беше преместена от Христос към папата в Рим. Вместо да се доверят на Сина Божий за опрощение на греховете и спасение във вечността, хората поглеждаха към папата, към свещениците и епископите, на които папата делегираше власт. Те учеха хората, че папата е техният земен посредник и че никой не може да се доближи до Бога освен чрез него; и по-нататък, че стоейки на мястото на Бог, папата подкрепя хората и следователно те трябва да му бъдат безрезервно покорни. Едно отклонение от неговите изисквания беше достатъчна

причина за най-тежки наказания, наложени на телата и душите на престъпниците. По този начин съзнанието на хората беше отдръпнато от Бога и насочено към греховни и жестоки хора и даже към княза на мрака, който упражняваше своята власт чрез тях. Грехът беше прикрит под булото на светостта. Когато Светото писание е потиснато и идва човек, който представя себе си като върховен, ние можем да намерим само измама и подриващо устоите нечестие. Покварата се проявява, когато законът на Бога е отстранен, а се извисяват човешки закони.

Дни на опасност
Бяха дни на опасност за църквата на Христос. Погледът към Евангелието беше загубен, а формите на религията бяха умножени и хората бяха

обременени с прекомерни изисквания. Те бяха поучавани не само да гледат на папата като на техен посредник, но и да повярват в делата за своето собствено изкупление на греха. Дълги поклонения, актове на покаяние, поклоняне пред реликви, издигане на църкви, светилища и олтари, плащане на големи суми на църквата – тези и много други подобни действия бяха заповядвани, за да се успокои гневът на Бога и да се осигури неговата благосклонност; като че ли Бог е като хората, да се ядосва на дреболии или да се омилостивява с дарове или актове на покаяние!

Мракът видимо се сгъстяваше. Палеха се свещи пред образи и се отправяха молитви пред тях. Преобладаваха най-абсурдни и суевърни обичаи. Съзнанието на

Папата не е само представител на Исус Христос, той е Исус Христос под булото на плътта. *The Catholic National*, юли 1895 г.

хората беше толкова силно контролирано от суевория, че разумът изглежда беше загубил своето значение. Докато свещеници и епископи обичаха удоволствието (включително плътските) и бяха корумпирани, можеше, разбира се, да се очаква, че хората, които търсеха от тях водичество, потъваха в невежество и пороци.

Надменният "първосвещеник"

Друга стъпка в папското обсебване на власт беше предприета през единнадесето столетие от Григорий VII, който прокламира непогрешимостта на Римската църква. Сред

предложенията, които той постави, беше едно деклариране, че според Светото писание църквата никога не е грешила и никога не ще греша. Доказателствата в Светото писание, обаче, изключват подобно твърдение. Гордият "първосвещеник" претендира за право да детронира императори и декларира, че никаква присъда, която той произнася, не може да бъде върната от никого, но че е в неговите прерогативи да връща решенията на всеки друг.

Какъв поразителен контраст между арогантната гордост на този надменен "първосвещеник" и благородството и кротостта на Христос, който представя себе си като молител пред вратите на сърцето, за да бъде приет, да влезе, да оневини и да внесе мир; а Той учеше своите ученици: "И който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде слуга" (Матей 20:27). □

Мракът се задълбочава

Преминаващите столетия показаха едно постоянно нарастване на грешките в доктрините предлагани от Рим. Даже преди установяването на папството ученията на езическите философи получаваха внимание и упражняваха влияние в църквата. Мнозина, които приемаха покръстване, все още се уповаваха на догмите на тяхната езическа философия и не само продължаваха да я изучават, но я натрапваха на други като начин за разширяване на тяхното влияние сред езичниците. По този начин

бяха въведени сериозни грешки в християнската вяра. Сред тях изпъкваше вярата в естественото безсмъртие на човека и неговото съзнание след смъртта. Тази доктрина положи основите, върху които Рим установи обожествяването на светци и призоваването на Дева Мария. От тук произхожда също ереста за вечните мъки на непокаялите се, която отрано беше вражде-на в папската вяра.

После беше подготвен пътят за въвеждане на още една измислица на езичеството, която Римската църква нарече чистилище и се използваше, за да плаши доверчивите и суевърни маси. Тази ерес твърди, че съществува едно място на мъчения, в което душите на онези, които не са заслужили вечно проклятие, ще понесат наказание за своите грехове и от където, след като се освободят от порочността, ще бъдат допуснати на небето.

Финансовата уловка
Още едно изфабрикуване беше

необходимо на Рим, за да се възползва от страха и пороците на своите привърженици. То беше приложено чрез доктрината на индулгенциите. Пълно освобождаване от минали, настоящи и бъдещи грехове и освобождаване от всички болки и наказания се обещаваха на всеки, който се включи във водените от папата войни, за да се разшири неговото господство, за да се накажат неговите врагове или да се унищожават онези, които се осмелят да отрекат неговото духовно върховенство. Хората бяха също учени, че чрез плащане на пари на църквата, могат да се освободят от грехове или да

"Папа Йоан Павел II моли за прощка за войните в Европа срещу Реформацията между католици и протестанти"
U.S. News and World Report, 3 юли 1995 г. Това и други подобри съобщения в новините са едно косвено признание на отговорността за милиони мъченици по време на вековете на мрак. Библията предсказва, че точно при предстоящи кризисни условия папството и неговите поддръжници отново ще прибегнат до гражданската власт, за да поставят под контрол несъгласните.

освободят душите на свои покойни приятели, които са затворени сред мъчителни огънове. Чрез такива средства Рим пълнеше своята хазна и поддържаше великолепието, разкоша и пороците на претендентите за представители на Онзи, Който нямаше къде глава да подслони.

Творецът-сътворен
Библейското тайнство на Господната вечеря беше с хитрост изместено чрез идолопоклонническото приношение на литургията. Свещениците на папата претендираха, че чрез безсмислено пародийно представяне превръщат обикновените хляб и вино в действително "тяло и кръв на

Христос" (Кардинал Вайсман) т.е., да се измести "действителното тяло и кръв на нашия Господ Исус Христос в Светото причастие, което е доказано в Светото Писание" (лекция 8 раздел 3, част 26). Чрез богохулна презумция папските свещеници открито претендираха за властта да сътворяват Бога, Създателя на всички неща. От християните се искаше с цената на живота си да признаят вярата си в тази ужасна, обидна за небето ерес. Хората, които отказваха, биваха изгаряни.

Милиони мъченици

През тринадесетото столетие беше създаден най-ужасният от всички инструменти на папството – инквизицията. Князът на мрака действаше с водачите на папската йерархия. В тайните им съвети Сатана и неговите ангели контролираха съзнанието на злите хора, докато невидим в средата стоеше един Божий ангел, водейки си страховити бележки за техните несправедливи решения и пишейки историята на делата, които са твърде ужасяващи, за да се покажат пред очите на хората. Формите на осакатяване, прилагани над милиони мъченици, предизвикаха техния вик до Бога за отмъщение спрямо тази отстъпническа власт.

Пределна тъмнина

Папството беше станало световен деспот. Крале и императори се прекланяха пред решенията на римския папа. Съдбите на хората във времето и

"За изповядване на вяра, противна на църквата в Рим, историята отбелязва мъченичество на повече от сто милиона души." *Brief Bible Readings*, стр. 16 *"На 24 август 1527 г. римските католици във Франция под влиянието на йезуитите и по предварителен план избиха 70 000 протестанти за два месеца. Папата се е зарадвал, когато е чул новината за успешния изход от операцията."* *Western Watchman*, 21 ноември 1912 г. (Католик прес).

във вечността изглеждаха под негов контрол. Столетия наред доктрините на Рим бяха безусловно приемани, обредите почително изпълнявани, празненствата стриктно спазвани, духовенството уважавано и поддържано. От тогава никога римската църква не достигна до по-голямо достойнство, великолепие или власт.

Неограничени пороци

Но “върхната точка на папството беше непрогледен мрак за света”. J. A. Wylie, История на протестантството книга 1, глава 4. Светото писание беше почти непознато, не само за обикновените хора, но и за свещениците. Също както фарисеите от старо време, водачите на папството презираха светлината, която би открила техните грехове. Божиите закони, стандартите на справедливостта, бяха отстранени; свещено-служителите упражняваха безгранична власт и без ограничения бяха отдадени на пороци. Измамите, алчността и разточителствата преобладаваха. Хората не страняха от престъпление, което би могло да им донесе богатство или положение. Дворците на папите и прелатите бяха сцени на най-отвратителен разврат. Някои от властващите папи бяха виновни за толкова отблъскващи престъпления, че светските управници полагаха усилия да отстранят тези сановници на църквата като чудовища, твърде

противни, за да бъдат търпени. Столетия наред Европа не беше направила никакъв прогрес в науката, изкуствата или цивилизацията. Една морална и интелектуална парализа беше сполетяла християнството.

Протестът на реформаторите

Липсата на познание за Божието слово позволи на папството да управлява света по време на вековете на мрак. Към края на този период, когато разбирането за Божието слово започна да става по-пълно, хората започнаха да протестират срещу заблудите, които са преобладавали по това време. Протестантите – реформатори отхвърлиха оковите на заблудите и суеверията и започнаха да разкриват светлината на Божието слово. Протестантите получиха названието протестанти, защото разбират истината на Божието слово, те се убедиха, че трябва да протестират и да се противопоставят на заблудите на католицизма, за да бъдат верни на Бога. Още веднъж в историята на планетата ни познанието за Божието слово щеше да бъде забравено. Сравнете реформаторското разбиране за папството с вярванията на днешната модерна генерация.

Папството отхвърлено
Мартин Лутер каза: “Аз зная, че папата е антихристът и че неговият престол е този на Сатана. Папството е едно всеобщо преследване по заповед

от римския папа с цел съсипване и унищожаване на души”.

Чарлс Спърджън каза: “Ние трябва да предупредим с решителна смелост онези, които клонят към заблудите на Рим; ние трябва да им кажем за черните дела на папството.”

Джон Нокс каза, че папата е “истинският антихрист”.

Джон Уесли каза за папата: “Той категорично е “човекът на греха”, в когото се фокусират всички форми на греха.”

Жан Калвин каза: “Ние наричаме римския папа антихрист”.

Протестантите забравиха миналото

Днешните потомци на онези верни мъченици са забравили защо се наричат протестанти. Да разгледаме следните изказвания: “Време е протестантите да отидат при пастира (папата) и да кажат: “Какво трябва да направим, за да си дойдем у дома?” Д-р Робърт Шулер, Los Angeles Herald Examiner, 19 септември 1987 г.

“Ръководителите на американските протестанти и източноправославните църкви, които имаха среща с Папа Йоан Павел II в петък, приветстваха своята първа разширена дискусия като повратен момент по пътя към по-голямо единство... Преподобният Доналд Джонс от обединените методисти, председател на департамента по религиозни науки на университета в Южна Каролина, отбеляза тази среща като “най-важната общоцърковна икуменическа среща

на столетието”... Преподобният Пол А. Кроу от Индианополис, икуменически служител на Християнската църква (Учениците на Христос), нарече срещата “един нов ден в икуменизма”, откриващ едно бъдеще, в което Бог “ни привлича всички да бъдем заедно”. The Montgomery Advertiser, 12 септември 1987 г.

“Ако католицизмът стане по-католически в бъдеще, което аз очаквам при сегашния папа, тогава теологическите различия ще станат по-остри, но нашите единения с католиците срещу светската култура могат да станат по-дълбоки. Аз самият съм готов за тази размяна.” Дейвид Уелс, Eternity Magazine, септември 1987 г.

“Протестантското и католическото харизматично учение за християнския живот по своите цели и намерения е идентично. Не е ли това от значение за бъдещето на християнството?” Ж. И. Пакер, Christianity Today, 12 юни 1992 г.

Протестантизмът е забравил своите корени. Той беше предопределен да се противопоставя и отхвърля заблудите на Рим. Сега е готов да го прегърне. Сега, когато целият свят е на прага на последното настъпление на Рим, някогашните врагове изграждат съюзи. Протестантският свят е забравил, че е въввлечен в една вечна битка и, поради своето съзнателно пренебрегване на това познание, той е обречен да бъде погубен. □

Закон и ред – истинският проблем

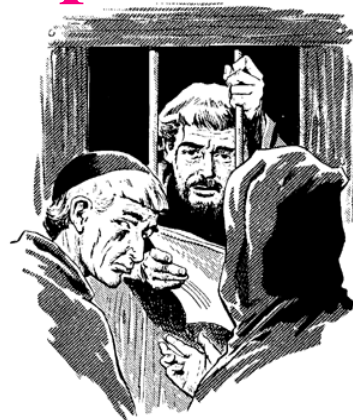
От самото начало на голямото противоречие на небето целта на Сатана беше да отхвърли закона на Бога. Онова, което Сатана упорито преследваше, беше да измами хората и да ги подведе да нарушат Божия закон. Дали това ще бъде извършено чрез пълно отхвърляне на закона или само на част от неговите предписания, резултатът в края на краищата ще е един и същ. Този, който нарушава “едно нещо” от закона, показва презре-

нието си към целия закон; неговото влияние и пример като нарушител го правят “виновен във всичко” (Яков 2:10).

В търсене на хвърли презрение върху божествените закони, Сатана е изопачил доктрините в Библията и по този начин заблудите се включват във вярата на хиляди хора, които заявяват, че вярват в Светото писание. Последният голям конфликт между истината и заблудата е заключителният етап

от продължителната битка, отнасяща се до Божия закон. В тази битка ние навлизаме сега; една битка между човешките закони и предписанията на Господа Бога, между религията на Библията и религията на мита и традицията.

Безверието преобладава до тревожна степен не само в света, но и в църквата. Мнозина са стигнали дотам да отричат доктрини, които са самите стълбове на християнската вяра.

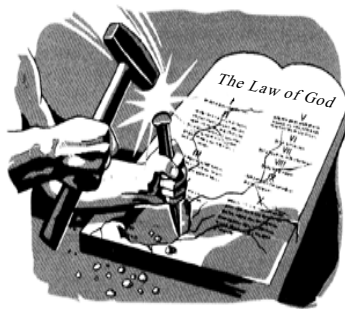

Големите истини за Сътворението, както е представено от вдъхновените писатели, падението на човека, изкуплението, вечността на Божия закон, са практически отхвърлени изцяло или отчасти от една голяма част на християнския свят. Много проповедници учат своя народ и много професори и учители обучават своите студенти, че Божият закон е бил променен и анулиран; и че онези, които все още приемат изискванията на закона като валидни и му се подчиняват в буквален смисъл, заслужават само присмех и презрение.

Доктринално идолопоклоничество

Отхвърляйки истината, хората отхвърлят нейния Автор. Потъпквайки Божия закон, те отричат авторитета на Законодателя. Толкова е лесно да се създаде един идол от фалшиви доктрини и теории, колкото е лесно да се измайстори един идол от дърво или камък. Чрез погрешно представяне на качествата на Божия характер, Сатана подвежда хората да Го възприемат по един погрешен начин. За мнозина един философски идол е поставен на трона вместо Господа Бога, докато живеят Бог (както по Неговите думи се открива в Христос и в делото на Сътворението), е почитан от малко хора. Хиляди обожествяват природата, докато в същото време те отричат Бога на природата. Въпреки че под различна форма идолопоклонничеството съществува в християнския свят, днес то е не по-малко реално от онова, което е било в древния Израил в дните на Илия. Богът на много привидно мъдри хора, философи, поети, политици, журналисти, на покрити с лустро снобски кръгове, на много колежи и университети, даже на някои теологични институти, е само малко по-добър от Ваал – богът-слънце на финикийците.

Никоя заблуда, възприета от християнския свят, не воюва по-

дръзко срещу авторитета на небето, както и няма нищо пряко противопоставящо се на предписанията на разума и нищо по-злокачествено от модерната, тъй бързо печелеща почва доктрина, че законът на Бога вече не обвързва хората. Да предположим, че изтъкнати проповедници публично учат хората, че законите, които управляват тяхната земя и пазят правата на гражданите им, не са задължителни, тъй като те ограничават свободите на хората и следователно не трябва да им се подчиняват; колко дълго такива хора биха били търпени на амвона на църквата? Но по-голямо престъпление ли е да се пренебрегват законите на държавите и нациите, отколкото да се потъпкват онези божествени предписания, които са основата на всяко управление?

Грехът не е повече греховен

Навсякъде божествените предписания се отхвърлят, грехът престава да изглежда греховен или справедливостта желана. Онези, които отказват да се подчинят на властта на Бога, са напълно негодни да управляват себе си. Чрез техните гибелни учения духът на неподчинението се вражда в сърцата на децата и младежта, които естествено не понасят контрол, и в обществото настъпва състояние на беззаконие и своеволия. Докато има хора, които се присмиват на доверчивостта на онези, които се подчиняват на изискванията на Бога, масите жадно ще приемат заблудите на Сатана. Те отпускат юздите на похотта и се отдават на грехове, които довеждат до наказания над безбожните.

Обществото в безпорядък

Доктрината, която освобождава хората от подчинение на Божиите изисквания, отслаби силата на моралния дълг и отвори широко вратите пред нечестие. Беззаконието, разюздаността и корупцията връхлетяха върху нас като непреодолим прилив. Сатана действа и в семейството. Неговото знаме се развя даже в претендиращите християнски домове. Има завист, злонамерено подозрение, лицемерие, отчужденост, съперничество, борба, предателство на свещената вяра, отдаденост на страсти. Цялата система от религиозни принципи и доктрини, които трябва да формират основата и рамката на обществения живот, изглежда е разклатена и готова да се сгромоляса.

Най-долни престъпници, хвърлени в затвора за престъпления, получават подаръци и внимание, като че ли са постигнали завидно отличие. Голяма гласност се дава на техния характер и престъпления. Пресата публикува отвратителни подробности за пороци и по този начин подтиква други хора да се впускат в измами, грабежи и убийства, а Сатана ликува от успеха на своите дяволски интриги. Пристрастеността към пороците, необузданите увлечения в живота, ужасяващото нарастване на невъздържаността и произвола, трябва да събудят всеки, който се страхува от Бога и да се запита, какво може да се направи, за да се спре потока на злото.

Светото писание сега е отхвърлено

Произволът и духовната тъмнина, които преобладаваха под върховенството на Рим, бяха неизбежен резултат от потискането на Святото писание. Къде, обаче, трябва да се търси причината за ширещото се неверие, за

отхвърлянето на Божия закон и последвалата поквара във века на религиозна свобода и ярка светлина на Евангелието? Сега, когато Сатана не може повече да държи света под свой контрол чрез противопоставяне на Светото евангелие, той прибяга до други средства, за да изпълни същата цел. За да разруши вярата на хората, той се прицелва в Библията. Въвеждайки разбирането, че Божият закон не е задължителен, Сатана ефективно подвежда хората към престъпления, като че ли те са напълно невежи към предписанията на закона. И сега, както в предишните векове, Сатана действа чрез църквата, за да утвърди своите замисли. Религиозните организации днес отказват да слушат неудобни истини, открито разглеждани в Светото писание, и, воювайки с тях, те възприемат интерпретации и позиции, които широко посвят смето на скептицизма.

Опирайки се на папската заблуда за безсмъртието на душата и запазване на човешкото съзнание след смъртта, религиозните организации отхвърлят единствената защита срещу заблудите на спиритизма. Доктрината за вечните мъчения доведе мнозина до неверие в Библията. А тъй като изискванията на четвъртата Божия заповед за спазването на седмия ден (събота) са неотложни за хората, се установява, че пазенето на седмия ден (съботата) е задължително; и като единствен начин да се освободят от задължение, което не са склонни да извършват, мнозина небезизвестни богослови декларират, че Божият закон не е задължителен, чрез което се цели хората да се освободят от това задължение. Така тези учители отхвърлят и закона като цяло, и съботата. Тъй като делото на съботната реформа се разраства, това отхвърляне на божествения закон, за да се избегнат изискванията на четвърта-та заповед, и ще стане почти универсално. □

От къде дойде сеячът на злото – Сатана?

Произход на греха

Според много мнения произходът на греха и причината за неговото съществуване са източници на голямо объркване. Мнозина виждат делата на злото с неговите ужасяващи последици от беда и опустошения и питат, как може всичко това да съществува под върховенството на Един, който е неограничен по мъдрост, мощ и любов. Не е възможно да се обясни произходът на греха, както и причините за неговото съществуване. Все пак достатъчно може да се разбере по отношение произхода и крайните последици от греха, за да се открие напълно справедливостта и състраданието на Бога при всичките Му взаимоотношения

със злото. Грехът е един натрапник, причината за чието съществуване не може да се даде. Грехът би престанал да бъде грях, ако можеше да се намери извинение за него, или да се покаже причина за неговото възникване. Нашето определение за греха е единствено това, което е дадено в Божието слово – грехът е “нарушение на закона”.

Любовта на Бога - противоположна на гордостта

Щастието за всички същества зависи от пълното им съгласие със закона на любовта и неговите велики принципи на справедливост, които са в основата на Божието управление. Бог желае всички Негови създания да служат на любовта – почит, която

произлиза от една интелигентна преценка на Неговия характер. Той не изпитва удоволствие от една принудителна верност и дава на всички хора свобода на волята, за да Му служат доброволно. Но има един, който избра да изопачи тази свобода. Грехът произхожда от него. Той след Христос беше най-почитан от Бога и стоеше най-високо по власт и слава сред обитателите на небето. Преди падението си Луцифер беше първият сред красивите, свещените и неосквернените. Вид Езекил 28:12-15. Луцифер можеше да остане благоразположен към Бога, обичан и почитан от цялото ангелско войнство, използвайки своите благородни сили да благославя своя Създател. Но пророкът казва: “Сърцето ти се надигна поради

хубостта ти; ти развали мъдростта си поради блясъка си”. (Езекил 28:17). Постепенно Луцифер се отдаде на желанието да се самоизвисява. “А ти думаше в сърцето си: ще възвиша престола си над Божиите звезди, и ще седна на планината на събраните богове... и ще възляза над висотата на облаците. Ще бъда подобен на Всевишния” (Исаия 14:13-14). Вместо да се стреми да представи върховенството на Господа, изразено в чувствата и верността на хората към Него, Луцифер се стремеше да спечели хората за себе си, за да му служат и да го почитат. И жаден за почитта, с която безграничния Отец беше дарил Своя Син, този ръководител на ангелите се стремеше към мощта, която беше прерогатив на Христос.

Вековете на мрак се повтарят

Политиката на Сатана в този последен конфликт с Божиите люде е същата, която той използваше при започване на великата борба на небето. Той заявяваше, че се стреми да подпомогне стабилността на божественото управление, докато тайно подкрепяше всяко усилие, което да осигури неговото събаряне. Истинската работа, която той възнамеряваше да извърши, възложи на лоялните си ангели. Историята на Римската църква маркира същата политика на измама. Тя заявява, че действва

като заместник на Небето, като в същото време се стреми да извиси себе си над Бога, като промени Неговия закон. Под управлението на Рим онези, които понесоха смъртта заради вярата в Евангелието, бяха отхвърлени като злодеи. Те бяха обявени, че са в съюз със Сатана; и бяха използвани всякакви възможни средства, за да ги укорят и да изглеждат в очите на хората и даже пред самите себе си като най-отвратителни престъпници. Така ще бъде и сега. Стремейки се да унищожат онези, които почитат Божия закон, Сатана ще предизвика тяхното обвиняване като закононарушители, като хора,

които не почитат Бога и докарват наказания над света.

Принуда чрез жестокости Бог никога не насилва волята или съвестта, но Сатана постоянно прибегва до принуда чрез жестокости, за да спечели под свой контрол онези, които не може по друг начин да съблазни. Той се стреми чрез страх и насилие да управлява съвестта, за да си осигури почит. За да изпълни тази цел, той действа чрез религиозните и светски власти, като прокара човешки закони в разрез със закона на Бога.

Онези, които почитат библейската събота, ще бъдат отхвърлени като неприятел на закона и реда, като нарушители на моралните устои на обществото, които, причинявайки анархия и поквара, предизвикват Бога към наказания на земята. Техните морални скрупули ще бъдат обявени като противопоставяне, упоритост и презрение към властта. Те ще бъдат обвинени в нелоялност към правителството. Духовниците, отхвърляйки боже-

ствения закон, ще призовават от амвона подчинение към гражданските власти като ръкоположени от Бога. Защитниците на Божия закон ще бъдат погрешно представени и осъдени от законодателството и съда. Техните думи ще бъдат изопачени, а подбудите им - показани в най-лоша светлина.

Светлината, заменена с мрак

Тъй като протестантските църкви отхвърлят ясните библейски аргументи в защита на Божия закон, те ще копнеят да смълчават онези, чиято вяра не могат да опровергаят чрез Библията. Затваряйки си очите пред този факт, те ще възприемат един курс, който ще доведе до преследване на онези, които

Онези, които почитат библейската събота ще бъдат осъждани като врагове на закона и реда

Свободата на съвестта, която кства толкова много жертви, не ще бъде повече зачитана.

Божият Син беше признатият суверен на небето, едно по сила и власт с Отца. Христос участваше във всички Божии съвети, докато на Луцифер не беше позволено да участва във всички тях, за да не се домогва до божествените намерения. “Защо”, питаше този могъщ ангел, “Христос трябва да има върховенство? Защо Той е почитан повече от Луцифер?”

Покрит с мистерия

Сатана беше високо почитан и всички негови действия бяха така покрити с мистерия, че беше трудно за ангелите да открият истинската природа на неговите дела. Докато грехът не се разгърне напълно, не би могло да се разбере какво зло е всъщност. Тъй като грехът нямаше място във вселената на Господа, свещените създания не разбираха

неговата природа и злокачественост. Те не можеха да забележат ужасяващите последици от отстраняването на Божия закон. В отношенията си към греха Бог можеше да използва само истината и справедливостта. Сатана можеше да използва онова, което Бог не можеше – ласкателството и измамата. За неслъгасието, което неговото собствено поведение причиняваше на небето, Сатана обвиняваше закона и управлението на Бога. Той обявяваше, че всички злини се дължат на божественото управление. Претендираще, че целта му е да подобри статута на Господа Бога. Следователно, необходимо бе той да покаже същността на исканията си и предложението за промени в божествения закон. Собственото му дело трябва да го осъди.

Отначало Сатана претендираще, че не се бунтува. Той трябва да има време, за да разкрие себе си чрез злите си действия. Цялата вселена трябва да види измамника демаскиран.

Същият дух

Същият дух, който подбужда бунт на Небето, се стреми още и

към бунт на земята. Политиката, която Сатана преследваше с ангелите, сега продължава с хората. Сатана подтиква хората към грях чрез грешно представяне Божия образ в небето, за да бъде възприеман като тираничен и безжалостен. Имайки успех до сега, Сатана обяви падението на човека, както и своя собствен бунт, като резултат от несправедливите ограничения на Господа Бога. Но Бог даде доказателство за Своята любов, като пожертва на смърт първородния Си Син заради погиващата човешка раса. Характерът на Бога се разкрива в изкуплението. Могъщият аргумент на кръста показва на цялата вселена, че пътят на греха, избран от Луцифер, по никакъв начин не може да се припише на Божието управление. □

съзнателно отказват да правят онова, което останалият християнски свят върши, като признава папската неделя.

Свободата на съвестта – отхвърлена

Сановниците на църквата и държавата ще се обединят, за да подкупят, убедят или принудят всички класи да почитат неделата. Липсата на божествен авторитет ще бъде заменена с

Интерпретиране на символите

репресивни постановления. Политическата корупция руши любовта към справедливост и уважение на истината. Даже в свободна Америка управници и законодатели, за да си осигурят благоразположението на хората, ще се поддадат на народното искане за един закон, налагащ спазването на неделата.

Свободата на съвестта, която е коствала толкова много жертви, не ще бъде повече зачитана. Настъпващият скоро конфликт е илюстриран в думите на пророка: “Тогава змеят се разяри против жената, та отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус” (Откровение 12:17).

В противовес на онези, които пазят заповедите на Бога и имат вярата Исусова, третият ангел посочва още една класа, срещу чиито заблуди е изречено едно тържествено и страшно предупреждение: “Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото

си или на ръката си, той също и ще пие от виното на Божията ярост” (Откровение 14:9-10). За да се разбере това послание, е необходима една точна интерпретация на използваните символи. **Какво се представя чрез звяра, образа и белега?**

Змеят.

Пророчеството, в което тези символи са споменати, започва в Откровение 12 глава със змията, която търси да унищожи Христос при Неговото рождение. Змията, казва се – е Сатана (Откровение 12:9). Той е, който накара Ирод да преследва Спасителя до смърт. Но главният агент на Сатана във воденето на война с

Христос и Неговите люде през първото столетие от християнската ера беше Римската империя, в която езичеството беше преобладаваща религия. По този начин, докато змията представлява главно Сатана, същевременно е и символ на езическия Рим.

Звярът, подобен на леопард

В глава 13 (стихове 1-10) е описан още един звяр, “който ... приличаше на леопард”, на когото змеят (Сатана и езическият Рим) дават “силата си, престола си и голяма власт” (ст. 2). Този подобен на леопард звяр, както повечето протестанти вярват, представлява папството, което наследи силата, престола и властта, принадлежали някога на древната Римска империя. За този звяр се заявява: “И даде му се да говори големи неща и богохулства; ... и той отвори устата си за хули против Бога, за да хули Неговото име и Неговата скиния, и онези, които живеят на небето. И даде му се да воюва против светиите и да ги победи; и му се даде власт над всяко племе и народ, и език, и нация”. Това

Следователно, “ако католическата църква претендира също за право на догматична нетърпимост по отношение на своето учение, несправедливо е да я укоряваме за това право... Тя разглежда догматичната нетърпимост не само като свое неоспоримо право, но също като един свещен дълг... Според Римляни 8:11 светските власти имат право да наказват особено тежки престъпления със смърт; следователно “могат да бъдат не само отлъчени от църквата, но и заслужено преследвани до смърт”. Католическа енциклопедия, издание 1911 г., том 14, стр. 766 и 768.

“Стената на разделението между църква и държава е метафора, основана на лоша история, една метафора, която е доказано безполезна като водеща до решения. Тя трябва открито и категорично да се изостави”.

(Глава съдия William Rehnquist, Time, 9 декември 1991 г.)

Едно неотдавнашно постановление на Върховния съд на САЩ “декларира, че когато религиозните права се сблъскат с искането на правителството за еднакви правила, съдът ще вземе страната на правителството.” (Los Angeles Times, 18 април 1990 г.)

пророчество, което е почти идентично с описанието на малкия рог от Даниил 7 глава, безспорно се отнася за папството.

“И му се даде власт да действа четиридесет и два месеца” (Откровение 13:5). И пророкът казва: “И видях една от главите му, като че ли смъртно ранена” (ст. 3). И отново: “Ако някой убива с меч, и той трябва да бъде убит с меч” (ст. 10). Четиридесет и два месеца са същото както “време, времена и половина време” т.е. три години и половина или 1260 дни от Даниил 7 глава – времето, през което папската власт потискаше Божиите чада. Този период започна с върховенството на папството, 538 г. след Хр., и завърши през 1798 г. По това време папата беше пленен от френската армия, папската власт получи своята смъртна рана и предсказанието се изпълни: “Ако някой откарва в плен, и той ще отиде в плен” (Откровение 13:10).

Америка в пророчеството

По този въпрос е въведен още един символ. Пророкът казва: “И видях друг звяр, който излизаше от земята. И имаше два рога, като агнешки” (стих 11). Появата на този звяр и въздигането му посочват, че нацията, която той представлява, не е като предишните символи. Великите кралства, които управляваха света, бяха представени на пророк Даниил като хищни зве-

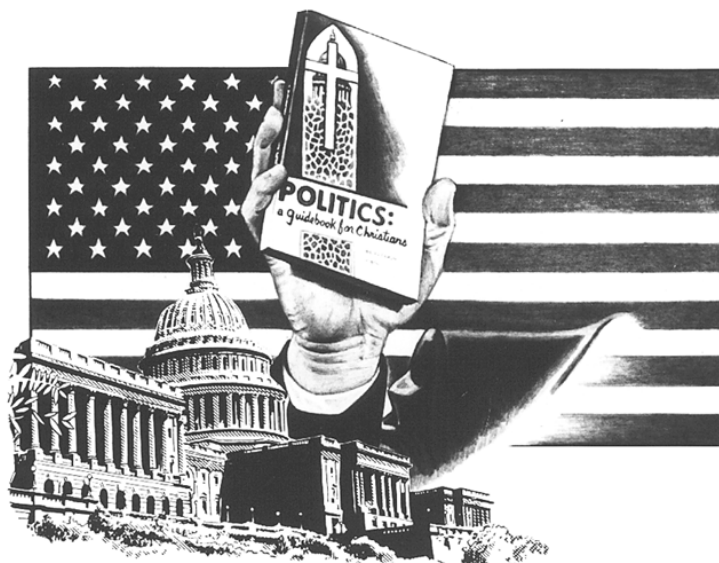
рове, излизащи, когато “четирите небесни ветрища се спуснаха върху голямото море” (Даниил 7:2). В Откровение 17 глава един ангел обяснява, че водите представляват “народи и множества, и нации, и езици” (Откровение 17:15). Ветрищата са символ на борба. Четирите небесни ветрища борещи се върху голямото море представляват ужасните сцени на войни и революции, чрез които кралствата са завлези властта.

Излязъл от земята

Но звярът с рога, прилични на агнешки, беше видян, когато “излизаше от земята”. Откровение 13:11. Вместо да събори другите сили, за да утвърди себе си, така представената нация възниква на предварително незаета територия и се уголемява постепенно и мирно. Тя не би могла следователно да възникне сред претърпаните и борещи се националности на Стария свят – това разбунтувано море от “народи и множества, и нации, и езици”. Тази нация трябва да бъде търсена в Западния континент. Коя нация в Новия свят се въздигна мощно през 1798 г. с обещание за сила и величие, привличайки вниманието на света? Приложението на символа е безспорно. Една единствена нация се покрива с точното определение на това пророчество; то посочва непогрешимо Съединените американски щати. И отново и

отново мислите, почти точните думи на религиозни писатели, бяха несъзнателно използвали от оратори и историци в описание на възникването и растежа на тази нация. Един изтъкнат писател, описващ появата на Съединените щати, говори за “мистерията на напредъка от празното пространство” и казва: “като едно

“спотаено семе” ние израснахме в империя.” (G. A. Townsend, Новият свят сравнен със стария, стр. 462). Едно европейско списание през 1850 г. говори за Съединените щати като за една чудно “възникваща” империя, която сред тишината на земята ежедневно добавя мощ и гордост” (The Dublin Nation).

Двата “рога като агнешки” представляват характера на американското управление с неговите два основни принципа – републикански и протестантски. Тези принципи са тайната на американската мощ и просперитет като нация. Онези, които първи намериха убежище на американския бряг, се радваха, че са достигнали до страна, свободна от аргантните изисквания на папството и тиранията на кралското управление. Те решиха да установят едно управление на широка основа на граждански и религиозни свободи.

Говори като змей

Но звярът с рога подобни на агнешки “говореше като змей”. Той упражняваше цялата власт на първия звяр пред него и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла, ... като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя” (Откровение 13:11-14).

Символите на подобните на агнешки рога и гласа на змея

посочват поразителното противоречие между думи и дела на така представената нация. “Говоренето” на нацията са действията на законодателната и съдебна власт, опровергаващи мита за онези либерални и мирни принципи, които тази нация беше поставила като основа на политиката си. Предсказанието, че нацията ще говори “като змей” и ще упражнява “всичката власт на първия звяр”, категорично показва едно развитие на дух на нетърпимост и преследвания, които бяха проявени от нациите, представени чрез змея и звяра, подобен на леопард. Изявлението, че звярът с двата рога “принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр” посочва, че властта на тази нация ще наложи някои обичаи, които ще бъдат акт на почит към папството.

Такова действие би било в пряко противоречие с принципите на това управление и характера на неговите независими институции, с прякото и тържествено признаване на Декларацията за независимост и конституцията. Основателите на нацията мъдро се опитваха да се предпазят от използването на светска власт по отношение на църквата, власт, която би довела до нетърпимост и преследване на религиите. Конституцията постановява, че “конгресът няма да създава никакъв закон, който почита една установена религия или който забранява свободното изповядване на такава” и че

“никога никакъв религиозен тест не ще се изисква за каквато и да е служба или обществено доверие в Съедините американски щати”. Само при скандално насилие над тези гаранции към националните свободи някой религиозен обичай може да бъде наложен от гражданските власти. Но несъстоятелността на такова действие не е по-голяма, отколкото е представена в символа. Това е звярът с рога подобни на агнешки, заявен като чист, мил и безвреден, но който говори като змей.

Образът на звяра

“...като казваше на земните жители да направят образ на звяра”. В тези думи е ясно представена една форма на управление, в която законодателната власт е дадена в ръцете на народа. Това е едно от найпоразителните доказателства, че Съединените щати са нацията, означена в пророчеството.

Но какъв е “образът на звяра” и как да бъде той създаден. Образът е направен от двурогия звяр и е един образ на звяр. Следователно, за да научим като какво представлява образът и как ще бъде формиран, ние трябва да изследваме характеристиките на самия звяр – папството.

Съюз между църква и държава

Макар че църквата тръгна по своя път от простотата на Евангелието, тя твърде рано се поквари, възприемайки обредите и обичаите на езичниците. Така църквата загуби духа и силата на Бога. За да контролира съвестта на хората, тя търсеше подкрепа на светската власт. Резултатът беше папството, една църква, която контролира властта на държавата и я използва, за да укрепи своите собствени цели, особено относно наказанията на еретици. Религиозната власт в Съединените щати формира образа на звяра, като контролира гражданското управление по такъв начин, че да го използва за изпълнение на целите на църквата. Търсенето от църквата (в ранния ѝ период) на помощ от гражданското управление беше

отстъпление, което подготви пътя за разгръщане на папството – звярът. И така, отстъпничеството на църквата ще подготви пътя към формиране образа на звяра.

Историята се повтаря
Библията обявява, че преди идването на Господа ще съществува една държава на религиозен упадък, подобен на този в първите столетия. “... В последните дни ще настанат усилни времена. Защото хората ще бъдат себелюбиви, сребролюбиви, надменни, горделиви, хулители, непокорни на родителите, неблагодарни, нечестиви, без семейна обич, непримирими, клеветници, не-въздържани, свирепи, неприятели на доброто, предатели, буйни, надути, повече сластолюбиви, а не боголюбиви, имащи вид на благочестие, но отречени от силата му” (2Тимотей 3:1-5). “А духът изрично казва, че в последните времена, някои ще отстъпят от вярата и ще слушат измамни духове и бесовски учения” (1Тимотей 4:1). Когато

състоянието на безбожност бъде достигнато, ще последва същият резултат както в първите столетия.

Формиране на образа
Водещите църкви на САЩ, обединявайки се върху такива доктринални положения, ще повлияят на държавата да наложи техните наредби и да поддържа техните институции. Тогава протестантска Америка ще копира образа на римската йерархия и неизбежният резултат ще е на-насяне на граждански наказания върху несъгласните. □

БЕЛЕГЪТ НА ЗВЯРА

Звярът с двата рога “принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им се тури белег на десницата или на челата им; за да не може никой да купува или да продава, освен оня, който носи за белег името на звяра, или числото на неговото име” (Откровение 13:16-17). Предупреждението на третия ангел е: “Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той също ще пие от виното на Божия гняв”. “Звярът”, споменат в това послание, към когото е наложено поклонение от двурогия звяр, е първият звяр, т.е. подобния на леопард, споменат в Откровение 13 глава или това е Папството. “Образът на звяра” представлява тази форма на отстъпничество на Протестантизма, която ще се

прояви, когато протестантските църкви ще потърсят помощ от гражданската власт за налагане на своите догми. “Белегът на звяра” все още предстои да бъде определен.

Поклонението - разграничаващият фактор

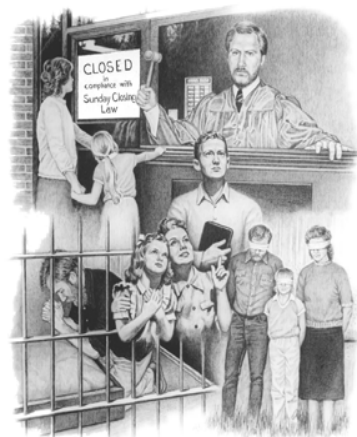
След предупреждението срещу поклонението пред звяра и неговия образ пророкът заявява: “Тук е нужно търпението на светиите, на тия, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус” (Откровение 14:12). Тъй като онези, които спазват заповедите на Господа, са поставени в контраст с тези, които се покланят на звяра и неговия образ и получават неговия белег, следва, че спазването на Божия закон, от една страна, и неговото незачитане, от друга, ще

създадат разликата между поклонниците на Бога и поклонниците на звяра.

Образът на звяра
Специалната характеристика на звяра (и, следователно, на неговия образ) е нарушаването на Божиите заповеди. Даниил казва за малкия рог, Папството: “и ще замисли да промени времена и закони” (Даниил 7:25). И Павел назоваваше същата власт “човек на греха”, който “се въздига над всичко, което се нарича Бог”. Едното пророчество е допълнение на другото. Само чрез промяна на Божия закон Папството може да извиси себе си над Бога. Но дали спазването на така променения закон би довело до върховна почит към тази власт, чрез която е извършена промяната? Такъв акт на покорство пред папските закони би бил белег на вярност към папата вместо към Бога. Представена е една преднамерена промяна: “и ще замисли да промени времена и закони”.

Промяната на четвъртата заповед е едно точно изпълнение на пророчеството. В този случай единствената власт, която се има предвид, е тази на църквата. Тук папската власт открито поставя себе си над Бога.

Светостта на съботата
Поклонниците на звяра се отличават с усилията си да свалят мемориала на Създателя, за да извисят институцията на Рим, докато поклонниците на Бога се различават по отношението си към четвъртата заповед на Бога, която е знак за Неговата съзидателна сила и свидетелство за Неговите изисквания към човека за почит и уважение. Папството първо заяви своите арогантни изисквания в полза на неделята и прибегна до властта на държавата, за да наложи съблюдаването на неделята като “ден на Господа”. Но Библията посочва седмия ден / а не първия / като ден на Господа. Христос казва: “Човешкият Син е Господ също на съботата”. Четвъртата заповед заявява: “Седмият ден е

съботата на Господа". И според пророк Исая Господ го означава: "святия Ми ден". Марко 2:28; Исая 58:13

Римските католици признават, че промяната на съботата е извършена от тяхната църква и заявяват, че протестантите, спазвайки неделата, признават нейната власт. Като белег на властта на католическата църква папските писатели цитират "истинският акт на промяна на съботата в неделя, която протестантите приемат... защото чрез спазването на неделата те признават правото на църковната власт да определя празници или да ги обявява като грешни". (Henry Tuberville, Кратко изложение на християнската доктрина, стр. 58).

Тогава, какво представлява промяната на съботата като знак, като белег на властта на римската църква? Отговорът е: "Белегът на звяра".

Отхвърляне на Библията
Римската църква не отстъпва от своята претенция за ръководство; и когато светът и протестантските църкви приемат една събота, създадена от нея /отхвърляйки библейската събота/ те всъщност допускат това

"Неделята е нашият белег на властта. Църквата е над Библията и това преместване на съботното спазване е доказателство за този факт." (The catholic Record, London, септем-ври, 1923).

предположение. Протестантските църкви може да претендират за властта на традицията и на отците за промяната, но с това те игнорират главния принцип, който ги разделя от Рим, че "Библията и само Библията е религията на протестантите". Католиците в този случай преднамерено си затварят очите пред истинските факти и разбират, че протестантите всъщност мамят себе си. И тъй като движението за налагането на неделата получава симпатии, католиците се радват, като се чувстват уверени, че един ден целият протестантски свят ще бъде под знамето на Рим.

Поклонението пред звяра
Християните от миналите поколения спазваха неделата, предполагайки, че по този начин спазват библейската събота. Сега във всяка църква има истински християни /без да се изключва римската католическа общност/, които честно вярват, че неделата е съботата на божественото предписание. Бог приема тяхната искреност и тяхното поклонение пред Него. Но когато неделата е наложена със закон и светът е осветлен по отношение на истинската събота, тогава законът на Бога се нарушава. Подчинението на едно предписание, което не идва от власт, по-висока от тази на Рим, означава да се почита Папството като стоящо над Бога. Това подчинение отдава почит на Рим и на властта на институция, наложена от Рим. Това е поклонение пред звяра и неговия образ. Тъй като хората отхвърлят институцията, която Бог обяви като знак на Своята власт и почитат вместо нея тази, която Рим избра като символ на своето върховенство, хората по този начин приемат знака на вярност към Рим - "белегът на звяра". И когато въпросът се постави открито пред хората, за да могат да избират между заповедите на Бога и заповедите на човека, тези, които продължават да нарушават божествените закони, ще получат "белега на звяра".

Третата ангелска вест

"И друг трети ангел вървеше подир тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще да пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред светите ангели и пред Агнето. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и ония, които се покланят на звяра и образа му, не ще имат отдых ни денем, ни нощем, нито кой да е, който приема белега на името му" (Откр.14:9-11).

Страшната заплата
Най-страшната заплата, отправена някога към смъртните, се съдържа в Третата ангелска вест. Грехът, който предизвиква неподправения с милост Божи гняв, трябва да е ужасяващ. Хората не трябва да бъдат оставени в мрак по отношение на важни неща. Предупреждението срещу този грях трябва да бъде дадено на света преди Божието наказание, за да знаят всички защо може да им бъде наложено и как да го избегнат. Това предупреждение е представено в пророчеството, известно гръмогласно от един ангел, който лети сред небесата и ще привлече вниманието на света.

Оформят се две групи
Християнският свят ще бъде разделен на две големи групи: една, която спазва заповедите на Бога и вярата в Исус и друга, която се покланя на звяра и неговия образ и получава неговия белег. Въпреки че

"Спазването на неделата от протестантите е една почит, която те, противно на себе си, отдават на властта на католическата църква." Moncignor Segur, открит разговор за протестантизма днес, стр. 213.

църквата и държавата ще обединят властта си, за да принудят "всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби" /Откр. 13:16/ да получат "белега на звяра", все пак Божиите люде не ще го получат. Пророкът от Патмос вижда, че "тия, които бяха победили звяра и образа му и числото на името му, стояха при стъкленото море, държейки Божии арфи" и пеейки песента на Мойсей и на Агнето (Откр. 15:2-3).

Двете големи грешки
Чрез двете големи грешки /безсмъртието на душата и светостта на неделата/ Сатана ще подведе хората към измама. Приемането на неделата като свята създава връзки на разбирателство с Рим, докато безсмъртието на душата полага основите на спиритизма. Протестантите в Съединените щати първи ще протегнат ръце през пропастта, за да се заловят за спиритизма и, достигайки дъното на бездната, ще подадат ръка на римо-католицизма и под влияние на това тройно обединение тази страна ще следва стъпките на Рим в потъпкването на правата на съвестта. Трудно е различима сега разделителната линия между християните на думи и безбожните. Членовете на

църквата обичат това, което светът обича, и са готови да се присъединят към него, и Сатана решава да ги обедини в едно тяло и по този начин да укрепи своята кауза, като привлече

всички в редовете на спиритизма. Католиците, които считат чудесата като сигурен знак на истинската църква, ще бъдат лесно мамени от тази власт, вършеща чудеса. Проте-

стантите, отхвърляйки бронята на истината, също ще бъдат заблуждавани.

Католици, протестанти и светски хора еднакво ще възприемат вида на благочестие

без силата му и ще виждат в това обединение едно голямо движение за преминаване на света в друга вяра, и ще се впуснат в дълго очакваното хилядолетие. □

Сатана командва новия световен ред

Чрез спиритизма Сатана се явява като благодетел на човешката раса, лекувайки болестите на хората и заявявайки, че представя една нова и по-възвишена система на религиозна вяра; но в същото време той действа като един рушител. Неговите изкушения водят масите към разруха. Нетърпимостта развенчава разума; следват отдавания на плътски страсти, борби и кръвопролития. Сатана е очарован от войната, защото тя възбужда найлоши страсти на душата и после отнася във вечността своите жертви, напоени в кръв и пороци. Целта на Сатана е да подбужда нациите да воюват едни срещу други, защото войните могат да отклонят съзнанието на хората от делото на приготвянето им, за да устоят в Божия ден. Сатана действа също чрез природните стихии, за да прибира неподготвените души.

Той изучава тайните на природната лаборатория и използва цялата своя власт, за да контролира природните стихии, доколкото Бог разрешава. Когато Той позволи Йов да пострада, колко бързо бяха пометени стадата, птиците, слугите, къщите, децата му - бедите следваха една след друга. Бог е този, който защитава Своите твари и ги закриля от властта на рушителя. Но християнският свят показва презрение към закона на Господа Бога; и Господ ще прави това, което вече е заявил: Той ще оттегли Своята благословия от земята и ще отстрани Своята закриля от онези, които се бунтуват срещу Неговия закон или насилват или подучват други да вършат същото. Сатана има контрол над всеки, който не е пазен специално от Бога. Той ще покровителства някои хора и ще им даде преднина,

за да му съдействат на замислите, и ще предизвика беди на други, подвеждайки хората да вярват, че Бог е виновен.

Той ще причинява болести и нещастия, докато гъсто населените градове се обезлюдят и разрушат, като в същото време ще се представя като велик лекар, който може да лекува децата.

Смутителите - идентифицирани

Тогава големият измамник ще убеждава хората, че онези, които служат на Бога, са причинили тези злини. Тази група от хора, която е предизвикала недоволството на небето, ще стовари отговорността за всички свои беди върху онези, чието подчинение на Божиите закони е един постоянен укор към нарушителите. Тази група ще заявява, че хората са обидили Бога чрез нарушаването на неделната почивка. Това било грях, довел до бедствия, които ще престанат, когато спазването на неделата бъде стриктно наложено. Според тази група хора истинските смутители били претендиращите за спазването на четвъртата заповед, защото нарушавали почитането на неделата, като по този начин спъвали

“Папството и неговата институционална организация (Римокатолическата църква) почти цели 2000 години се стреми да постигне положение и статус на една георелигия... Как? С политическата си структура? Да, с геополитическа цел и структура, защото според последния анализ папа Йоан Павел II, като претенгент за наместник на Христос, иска да бъде решителният съдник на Обществото на народите”.
Keys of This Blood, M.Martin, стр. 374-375.

възстановяването на божественото благоразположение и светския просперитет. Чудодейната власт, проявена чрез спиритизма, ще упражнява своето влияние срещу онези, които се подчиняват на Бога, а не на хора. Посланията от духовете ще гласят, че Бог ги е изпратил, за да убедят отхвърлящите неделата в тяхната грешка и че трябва да се

подчиняват на земните закони така както на Божия закон. Те ще оплакват голямата греховност на света, ще подкрепят свидетелството на религиозните учители, че деградиралото състояние на нравите е причинено от оскверняването на неделата. Възмущението срещу всеки, който отказва да приеме тяхното свидетелство, ще бъде голямо. □

Сатана се представя за Христос

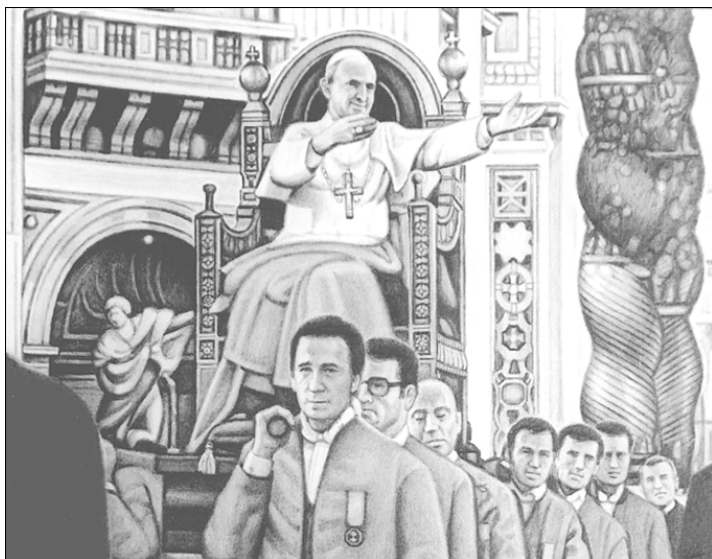
Венец на голямата измамническа драма на Сатана е представянето му за Христос. Църквата отдавна е заявявала, че гледа на идването на Спасителя като сбъждане на нейните надежди. Сега големият измамник ще направи така, че сякаш Христос е вече дошъл. На различни места на земята Сатана ще се представя като величествено същество с ослепителен блясък, наподобяващо описанието на Божия Син, дадено от Йоан в Откровението. Откр. 1:13-15. Славата, която го заобикаля, е ненадмината, такава, каквато никой не е виждал. Възгласът на триумфа проквнтява във въздуха: “Христос е дошъл! Христос е дошъл!” Хората се просват с благоговение пред него, докато той с вдигнати ръце ги благославя, както Христос благославяше Своите ученици, когато беше на земята. Гласът му е благ, кротък и мелодичен. Той представя с благост и ревност някои от същите благодатни небесни истини, които Спасителят изричаше. Той лекува болестите на хората и после с присвоения образ на

Христос изисква замяната на съботата с неделя и заповядва на хората да почитат деня, който е благословен от него. Той обявява, че онези, които упорито спазват седмия ден, хулят неговото име, като отказват да чуят неговите ангели, изпратени до хората с истина и светлина. Това е голяма, почти непреодолима заблуда. Също както заблудата у самаряните, които бяха мамени от магиието на Симон, възкликвайки: това е “велика Божия сила”. Деян. 8: 10.

Разкриване на измамника

Но Божиите люде не ще бъдат заблудени. Ученията на този фалшив Христос не са в съгласие със Светото писание. Неговата благословия е произнасяна над поклонниците на звяра и неговия образ, самата група, върху която, както Библията заявява, ще се излее гневът на Бога.

И още нещо: на Сатана не е разрешено да фалшифицира начина на идването на Христос. Спасителят предупреди Своя народ за измами по този въпрос и ясно предсказа начина на Своето второ идване. “Защото ще се появят лъжепророци, които

ще покажат големи знамения и чудеса, така щото да заблудят, ако е възможно, и избраните... Прочее, ако ви кажат: Ето, Той е в пустинята; не излизайте; или : Ето, Той е във вътрешните стаи; не вярвайте. Защото както светкавицата излиза от изток и се вижда дори до запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син". Мат. 24: 24- 27, 31; Мат. 25:31; Откр. 1 : 7; 1 Сол. 4: 16-17. Няма никаква възможност това идване да бъде фалшифицирано. То ще стане общоизвестно в при-съствието на целия свят.

Само Библия та

Само онези, които са били прилежни ученици на Светото писание и са получили любов към истината, ще бъдат защитени от силната заблуда, която е обхванала в плен света. Чрез свидетелството на Библията те ще открият измамника и ще го разобличат. Времето за проверка за всички нас ще дойде. Истинският християнин ще бъде открит чрез отсяване посредством изкушението. Дали Божиите люде днес се придържат така здраво към Неговото слово, че да не

“Крайната цел на обединената църква, както католиците я разбират, е обединение на вярата, богослужението и признаване на върховната духовна власт на папата в Рим.” Свещеник J. Cornnell.

Предизвикателството на Рим

“Издателят на “Католическо огледало” в Балтимор публикува една поредица от четири уводни статии, които се появиха в този вестник на 2, 9, 16 и 23 септември 1893 г. ... Тези статии, въпреки че не са написани от собствена ръка на кардинала (Гибонс), се появиха с неговото официално одобрение и са израз на открито предизвикателство на папството към протестантизма, състоящо се в искане протестантите да обяснят пред папството защо те спазват неделата...”

“Адвентистите са единственото християнско тяло, имащо за свой учител Библията, в чиито страници не могат да намерят нито едно предписание за промяна на седмия ден в първи. От тук и тяхното название “адвентисти от седмия ден”. Протестантите ... отхвърлиха деня, определен за почитане от Бога и приеха като почитан от Него ден, който никога не е споменаван с такова предназначение на страниците на Свещената Библия. По този начин те открито влизат в противоречие с Божията заповед...

Но истината, фактите, правото и точният смисъл на справедливостта забраняват осъждането на тази малка секта (адвентистите от седмия ден днес наброяват над 9 милиона) без едно спокойно безпристрастно изследване...

Протестантският свят още от своето детство през 16-ти век беше в пълно съгласие с католическата църква в спазването на “свещената” неделя, но не и събота.

Ако ... от друга страна, последните (израелтяните и адвентистите) представят аргументи, неоспорими от висшето тяло на протестантите ... (протестантите) ... нямат друга възможност, освен да признаят, че те са учили и практикували погрешно Свящото писание повече от три столетия... Като подсилващо допълнение към тази безпардонна грешка се включва една от най-позитивните и подчертани заповеди на Бога към Неговия слуга, човекът: “Помни съботния ден, за да го освещаваш” (седмия ден). Никой протестант (с изключение на адвентистите и някои други), който живее днес, все още не се е подчинил на тази заповед, като предпочита да следва отстъпническата църква, представена като негов учител, а не Библията, която от сътворението до Откровението не проповядва никаква друга доктрина...” (Предизвикателството на Рим, 1-5).

“Оттук заключението е неизбежно; онези, които следват Библията като свой водач, израелтяните и адвентистите от седмия ден, имат изключително важно доказателство на своя страна, докато библейските протестанти нямат нито дума в своя защита за заместването на съботата с неделата.”(пак там, 11)

отстъпват пред чувствата си? Биха ли те се ослабяли на Библията и само на Библията в един такъв кризисен момент? Сатана, ако е възможно, ще им попречи да получат подготовка за участие в този ден. Той така ще подреди

нештата, че да препречи пътя на хората в живота, да ги заплете чрез земни богатства или да им причини страдания, така че да бъдат претрупани с грижи, за да може денят на изпитанието да дойде незабелязано, крадешком. □

Какво да правим сега?

По този въпрос нека изместим фокуса от миналата история и предстоящата криза и да разгледаме нещата в тяхната същност. Вие можете да станете Божие чедо – точно в тази минута – ако желаете. Бог е направил всичко, което един Бог може да извърши, докато Вие приемате направеното от Него. Бог Ви обича толкова много, “че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в Него, но да има вечен живот” (Йоан 3:16).

Даряваща сила

Получихте ли този дар? Всички, които са го приели, са получили силата да бъдат Божии чада. “А на ония, които Го приеха, даде право да бъдат Божии чада, сиреч, на тия, които вярват в Неговото име” (Йоан 1:12). Вие принадлежите на Бога. Той Ви е създал. Така че Вие

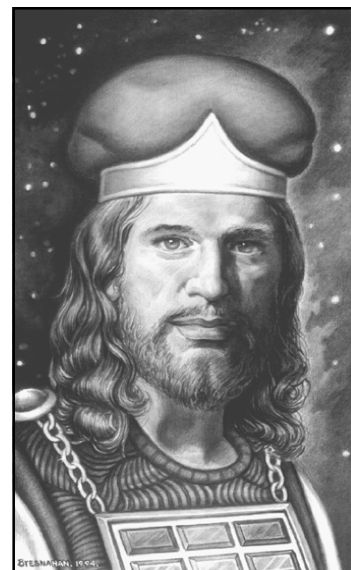
сте също Негов по сътворение. Той Ви изкупи. Така че Вие сте Негов и по изкупление. Но Той не ще Ви приеме насилствено; Вие трябва да изберете да бъдете Негов; Вие трябва да признаете Неговите права и вашата връзка. Когато Вие Му се отдадете, тогава вие ставате Негов. Виж Римляни 6:16. Точно минутата, в която Вие чрез молитва и упование предавате Вашия живот на Неговото водачество, Той поема контрола върху Вас. Тогава, минута след минута, Вие вървите с Бога. Воден от Него, Вие сте Негово дете. “Понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божии синове” (Римляни 8:14).

Знаете ли, че нарушаването на Божия закон е грях? “Всеки, който върши грях, върши и беззаконие, защото грехът е беззаконие” (1Йоан 3:4, виж също Римляни

5:13 и 7:7).

Знаете ли, че седмият ден е съботата на Господа? “И на седмия ден, като свърши Бог делата, които беше създал, на седмия ден си почива от всичките дела, които беше създал. И благослови Бог седмия ден и го освети, защото в Него си почива от всичките си дела, от всичко, което Бог беше създал и сътворил” (Битие 2:2-3, виж също Изход 20:8-11).

Бог казва: **“Ще поръся върху вас чиста вода и ще се очистите”. “Ще ви дам едно ново сърце”. “И ще вложа Духа Си вътре във вас”** (Езекил 36:25-27). Помолете Го да направи това. Благодарете Му, че то е направено, защото Той обеща. Изповядайте вашите грехове пред Него. Помолете Го да ви прости. Благодарете Му, че Той е направил това. 1Йоан 1:9, Матей 7:7, 11; Филип. 4:6,19. Библията е пълна с обещания – всичките са за Вас по този прост план. □

**ЧИТАТЕЛЮ, ТИ
КАКВО ЩЕ
НАПРАВИШ?**

Път към здравето

Чист въздух, слънце, въздържание, спокойствие, движение, правилно хранене, употреба на вода, упование в Божествената сила - това са истинските

лечебни средства. Всеки трябва да познава природните лечебни средства и да знае как да ги прилага. Важно е както да се знаят принципите за лекуване, така и да се притежава практическа подготовка, която да позволява правилното използване на това познание. Използването на природните лечебни средства изисква грижовност и старание, чужди на мнозина. При лекуването и възстановяването природата действа постепенно и това изглежда твърде бавна процедура за нетърпеливия. Отказването от вредни удоволствия изисква

жертви. Но в резултат ще установим, че когато не ѝ пречим, природата върши своята работа мъдро и добре.

Само 3,20 лв

Изпратете вашите мнения и поръчки до:

ЦЪРКВА

**НА АДВЕНТИСТИТЕ ОТ СЕДМИЯ ДЕН -
РЕФОРМАТОРСКО ДВИЖЕНИЕ
КЪМ МЕЖДУНАРОДНОТО МИСИОНСКО**

ОБЩЕСТВО - София 1000, п.к. 114

Безплатен библиейски курс

Ако търсите отговори на всички тези същностни и съдбоносни въпроси, изпратете картичка изискваща безплатен библиейски курс. Това не е задължаващо за вас и не ви обвързва. Вместо това ще намерите прости, разбираеми библиейски истини, които ще ви помогнат да стигнете до по-пълно и съдържателно разбиране на Библията.

Четири стойности книги, които можете да си поръчате.

Мисли от планината на блаженствата
Е. Г. Уайт
Цена: 1,00 лв.

Христос в историята
Найден Бочев
Цена: 1,20 лв

Христос нашият спасител
Е. Г. Уайт
Цена: 1,20 лв

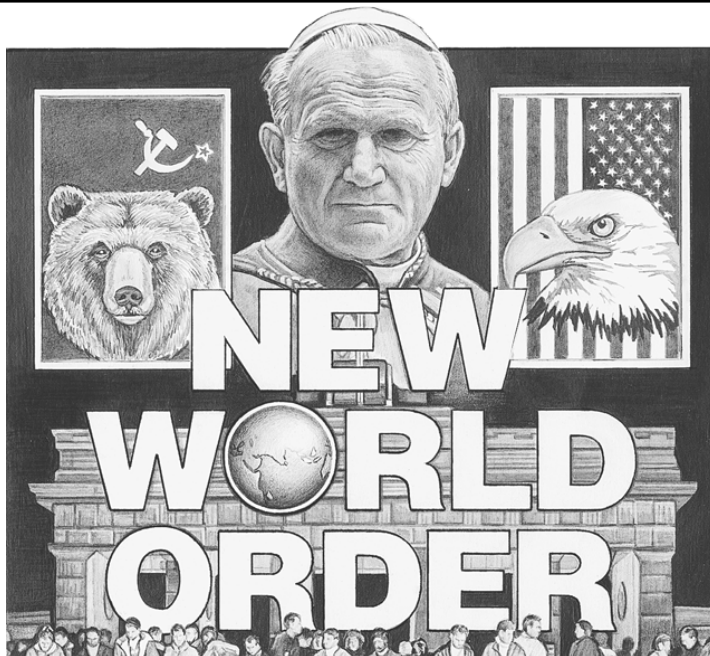
Предпазна медицина
Е. Г. Уайт
Цена: 2,00 лв

ПОСЛЕДНОТО ПРЕДУПРЕЖДЕНИЕ КЪМ ЗЕМЯТА

“Мир на земята” е посланието, което всяка година се разпространява от християнския свят - когато се празнува Коледа. Наистина добрите хора навсякъде по света не желаят нищо повече от мир на земята, за да могат да се насладят на радостите от семейството, вярата, приятелите и от плодовете на честния труд. Но колко неуловим се оказва световният мир!

Земята е преживяла в миналото различни периоди на политически и социален покой по време на такива световни империи като Вавилонската, Мидо-персииската, Гръцката и Римската. Историята добре е документирала, че при падането на Римската империя Европа се е разделила на десет отделни нации. През изминалите много столетия са загинали хиляди, дори милиони хора, когато различни силни мъже са се опитвали без успех да обединят отново отделните разделени общности.

Първата световна война беше водена за постигане на претенциозна цел - “да сложи край на войните”. Безползността на тази претенция стана напълно очевидна при големия пожар на Втората световна война. Тази наистина глобална война завърши само поради откриването на стряскащата ума мощ на ядреното оръжие. Още в зората на атомната ера човечеството разработи оръжия толкова страховити и с такава разрушителна мощ, че ние се уплашихме. Защото всеки конфликт може да доведе до ядрен холокост с голяма вероятност да унищожи живота на планетата ни. Мирът като резултат на страха от взаимно унищожение се оказва илюзия. Дори и при наличието на заплаха от ядрено унищожение земята стана свидетел на множество малки въоръжени конфликти и няколко големи войни, като например тези в

Колко свръх сили са останали

Корея, Виетнам и Афганистан. Двете най-големи сили - Русия и Съединените щати, не можаха да спечелят само с конвенционални оръжия, но се уплашиха да освободят духа на ядрения кошмар.

В тази безсилна борба за някаква форма на единство и надежда на земята крачеше една личност и една власт, предлагаща разре-шаване на нуждите на човечеството от мир и стабилност. През октомври 1978г. един мрачен полски архиепископ, Карол Войтила, беше избран за религиозен глава на католическата църква и държавен глава на Ватикана. Този днешен папа очевидно използва своята двойна роля на водач в едно усилие да претвори на дело убеждението си, че той е папата, който ще се върне на трона на света, който папите бяха принудени да освободят през 1798г., в края на мрачното Средновековие. Мнозина го разглеждат като първия модерен папа, който притежава потенциала да постигне такава цел. Под заглавие на наскоро публикуваната книга Keys of This

Blood обяви една поредица от събития, предназначени да променят света завинаги. Това подзаглавие “Папа Йоан Павел II срещу Русия и Запада за контрол над новия световен ред”.

Авторът, Малахи Мартин, йезуит и член на Обществото на Ватикана, прогласява пропагандно виждане на тази битка за контрол над света. Книгата прави някои предсказания за бъдещето на света и определя голяма част от стратегията на Ватикана за постигане на този контрол.

Едно от предсказанията очертава папската стратегия за елиминиране на Съветския съюз. Изпълнението на това пророчество е сега добре документирана история. Световната преса точно идентифицира активната роля на папата в разпадането на комунизма, символизирано от падането на Берлинската стена на 8 Ноември 1989г. Сега, след като бившият Съветски съюз е само част от историята, играчите, които остават в тази битка, за да влияят и даже контролират бъдещето на човечеството, са

Съединените американски щати, Обединените нации и папа Йоан Павел II. Остава да видим дали комунистически Китай ще разгърне или пък ще покаже един геополитически дневен ред.

Предсказанието на един автор йезуит за неизбежността от Нов световен ред не е достатъчно основание за вдигане на прекалена тревога. Тревожен е обаче фактът, че повдигнатите въпроси в книгата Keys of This Blood много близо съответстват на предсказанията в Библията, написани преди повече от 2000 години.

В каква степен папата, Съединените щати и/или Обединените нации ще се чувстват принудени да внесат спокойствие във вероятно безкрайните конфликти на днешния свят? Какви стъпки ще бъдат предприети в опитите за постигане на мир в днешния свят на социално, политическо и религиозно неспокойствие? Ще бъде ли установен в наши дни един Нов световен ред или управление в опит отново да се постигне относителен стабилитет в един отминал свят на империи? Ние не сме оставени просто да гадаем по отношение на тези жизнени въпроси. Историята и пророчествата се съчетават, за да ни дадат някои най-стряскащи и отрезвяващи виждания за разтърсващи земята събития, които стоят пред нас и пред целия свят. □

**ЦЪРКВА
НА АДВЕНТИСТИТЕ
ОТ СЕДМИЯ ДЕН -
РЕФОРМАТОРСКО
ДВИЖЕНИЕ
КЪМ
МЕЖДУНАРОДНОТО
МИСИОНСКО
ОБЩЕСТВО**
София 1000
п.к. 114